

þess! Ekki að þau vilji gera það, eða ætli sér það. Öðru nær!
En þau gera það í hugsunarleysi.

Bágt er hugsunarleysið og alvöruleysið. Margt ilt hefur af því leitt. En verst er, hvað ilt það leiðir af sér fyrir börnin.

Vakandi, vinnandi og biðjandi þurfa allir að vera. Presturinn þarf að vera sí-vakandi og vinna með alúð að undirbúningnum. Og biðjandi maður verður hann að vera. Þá þurfa börnin þess líka: Að vinna og biðja. Og aldrei mega foreldrararnir gleyma því, að biðja fyrir börnunum, en sist af öllu tím-ann þann, sem þau eru að búa sig undir ferminguna. En líka að biðja fyrir prestinum.

Foreldrar! Gleymið ekki þessu. Munið að biðja.

Æ, AÐ EG HEFÐI GENGIÐ INN!

Maður nokkur var í vinnu hjá hjarðmanni einum í Ástralíu. Hann var fálátur mjög, og vildi helst fara einförum. Félagar hans heyrðu hann stundum andvarpa og segja við sjálfan sig: „Æ, að eg hefði gengið inn!“ En ekki vissu þeir, hvernig á þessu stóð.

Húsbóndi hans gekk einu sinni á hann með að segja sér, hvað hann ætti við. Og tókst honum eftir talsverða fyrirhöfn að koma honum til að skýra sér frá því.

Hann hafði átt góða foreldra og vel kristna. Og hann hafði, drengurinn, alist upp undir kristilegum áhrifum. En lenti út í soll. Vondir drengir höfðu náð honum í hóp með sér, er myndað höfðu sín á milli ræningjaflokk, og tömdu sér allra handa ódádaverk. Skömmu eftir að hann var kominn í hópinn réðu þeir með sér að fara í ránsferð; en hann vildi ekki vera með, og hljóp í burtu frá þeim og heim. En þegar hann kom að húsdyrnum, sá hann föður sinn vera að byrja bænagerð sína eins og hann var vanur á hverjum degi. Drengur vill ekki vera við bænagerðina. Finst hann ekki eiga þar heima. Ætlar sér að bíða fyrir utan dyrnar, þangað til bænagerðinni sé lokið. En á meðan hann stendur þarna koma nokkrir af lagsbræðrum hans úr ræningjahópnum, kalla á hann og hvetja til þess að slást aftur í hópinn. Með fortölum sínum tekst þeim að fá hann til þess að verða með. Ráns-fyrirætlunum sínum komu þeir í framkvæmd; en urðu uppvísir og voru teknir og dæmdir. Til Ástralíu varð hann að fara. Þetta alt lagðist þungt á hann. Og þegar hann var einn, vöknuðu endurminningarnar um fyrri